

VIIES PÜHAPÄEV PÄRAST ILMUMISPÜHA AD 2022

Kl 3:12–17 (Hs 33:10–16; Mt 13:24–30)

12 Rõivastuge siis nagu Jumala valitud pühad ja armastatud südamliku kaastundega, lahkusega, alandlikkusega, tasadusega ja pika meelega,

13 üksteist taludes ja üksteisele andestades, kui kellelgi on teise vastu kaebust. Nii nagu Issand teile on andeks andnud, nõnda tehke teiegi!

14 Aga üle kõige selle olgu armastus – see on täiuslik side!

15 Ja teie südameis valitsegu Kristuse rahu, millesse te olete kutsutud ühe ihuna. Ja olge tänulikud!

16 Kristuse sõna elagu rikkalikult teie seas, kõiges tarkuses õpetage ja manitsege üksteist psalmide, hümnide ja vaimulike lauludega, laulge kogu südamest tänulikult Jumalale!

17 Ja kõik, mida te iial teete sõnaga või teoga, seda tehke Issanda Jeesuse nimel, Tema läbi Jumalat Isa tänades!

Sissejuhatus

Traditsioonilise seisukoha järgi kirjutas apostel Paulus¹ koloslastele vangistuses viibides (vt Kl 4:3.10.18) umbes samal ajal, mil ka efeslastele, kas 50. aastate lõpul Kaisareas või 60. aastate alul Roomas. Paulus ei pruukinud olla ise Kolossas käinud, sealne kogudus näib olevat rajatud tema kaaslaste (õpilaste) Epafrase poolt, kes oli ka ise Kolossast pärit² ning vahendas Paulusele sealseid sõnumeid: «Nii on see ka teie seas sellest päevast peale, mil te kuulsite ja tõeliselt ära tundsite Jumala armu; nõnda nagu te olete õppinud Epafrase, meie armsa kaassulase käest, kes on ustav Kristuse teener teie heaks. See ongi tema, kes meile on teatanud teie armastusest Vaimus.» (Kl 1:6–8)

Küllap just Epafras oli see, kellelt Paulus kuulis kogudust valeteele juhtida katsuvaist eksiõpetajaist, kelle vastu kirja esimene pool on suunatud. Tegemist võis olla seguga varajasest gnostitsismist ning teatavast ritualismist ja asketismist, mille Paulus võtab kokku järgmiselt: «Vaadake, et keegi teid ei riisuks tarkuseõpetuse ja tühja pettuse abil, mis vastavad inimeste pärimusele, maailma algainetele, ja mitte Kristusele... Ärgu siis keegi mõistku teie üle kohut sööma või jooma ega mingi püha või noorkuu või hingamispäevade pärast, mis on tulevaste asjade vari, aga Kristuse ihu on tõelisus.» (Kl 2:8.16j) Paulus seab selle vastu kuulutuse Kristusest, kelles «elab kogu jumalik täius ihulikult» (Kl 2:9) ning kelles need, kes Temasse usuvad, on üles äratatud eluks taevases kirkuses (vrd Kl 3:1jj).

¹ Paljude uuema aja piibliteadlaste arvates ei ole kirja autor mitte Paulus, vaid mõni tema õpilane.

² «Teid tervitab Epafras, kes on pärit teie seast, Kristuse Jeesuse sulane, kes alati võitleb teie eest palvetades, et te püsiksite täiuslikena ja oleksite täidetud kõigega, mis on Jumala tahtmine.» (Kl 4:12)

Kirja teine pool kasvab välja esimesest ning näitab, milline peab olema kristlaste uus elu Kristuses: «Te olete seljast võtnud vana inimese tema tegudega ja olete rõivastunud uude inimesse, kes pidevalt uueneb tunnetama oma Looja näo kohaselt.» (Kl 3:9) Kolossa kristlaste elu kohta enne nende Kristuse poole pöördumist antud iseloomustus lubab arvata, et tegemist oli endiste paganatega: «Surmake nüüd need liikmed, mis on maa peal: hoorus, rüvedus, kirg, kuri himu ja ahnus, mis on ebajumalateenistus. Nende pärast tuleb Jumala viha sõnakuulmatute laste peale. Nendes käisite muiste ka teie, kui te elasite selliselt.» (Kl 3:5–7)

Kirja ühes suuliste sõnumitega toimetas Kolossasse Pauluse abiline Tühnikos: «Kuidas mu käsi käib, küll seda kõike teatab teile Tühnikos, armas vend ning ustav abiline ja kaassulane Issandas, kelle ma selleks teie juurde saadan, et te teaksite, kuidas minu käsi käib, ja et ta julgustaks teie südameid.» (Kl 4:7j) Ühtlasi saatis Paulus koos Tühnikosega Kolossasse ka Oneesimose, kellest on lähemalt juttu kirjas Fileemonile, nii et tõenäoliselt oli Tühnikos ka selle kirja ko haletoimetaja: «Ma saadan ta koos ustava ja armsa venna Oneesimosega, kes on pärit teie seast. Küll nemad teatavad teile kõik, kuidas lugu siin on.» (Kl 4:9) See tähendab, et ka Fileemon oli pärit Kolossast. Temale saadetud kirjas tervitab Paulus muuhulgas oma kaasvõitlejat Arhippost ja kogudust, kes Fileemoni kodus koos käib (Fm 1:2), ning Kolossa kirja lõpul öeldakse Arhippost (kui tõenäoliselt Kolossa koguduse diakonit) silmas pidades: «Ja öelge Arhipposele: «Vaata, et sa täidad seda teenimiseametit (τήν διακονίαν), mille sa oled saanud Issandas!»» (Kl 4:17)

Kolossa kirja keskseks sõnumiks on ühelt poolt tunnistus Kristuses teostunud kõike muutvast ja uuendavast lunastusest ning teiselt poolt Tema meelevalla universaalsus, millel on määrav tähtsus nii iga üksiku inimese kui kogu loodu käekäigu kujundamisel: «Tema on nähtamatu Jumala kuju, kogu loodu esmasündinu, sest Tema läbi on loodud kõik, mis on taevais ja maa peal, mis on nähtav ja nähtamatu, olgu troonid või ülemused, olgu valitsused või meelevallad – kõik on loodud Tema läbi ja Tema poole. Tema ise on enne kõike ja kõik püsib koos Temas ja Ta on oma ihu, koguduse pea. Tema on algus, esmasündinu surnuist, et Ta kõiges saaks esimeseks. Sest Jumalal on olnud hea meel lasta kogu täiusel Temas elada ja lepitada Tema läbi enesega kõik, niihästi maapealsed kui taevalised, tehes rahu Tema ristivere läbi.» (Kl 1:15–20)

Keelelisi märkuseid

Rõivastuge – ἐνδύσασθε – sõna ἐνδύω – «rüütama», «riietama» – ei väljenda mitte niivõrd rõivastega katmist, kuivõrd pigem rõivastesse mähkimist, omades nõnda veidi passiivsemat tähendusvarjundit kui vastavad sõnad eesti keeles.³

³ 1739. aasta Piiblis: «ehhitage ennast». Rõivastumine, mida nimetatakse ka Kl 3:10, on vastandiks pahede (kui rikutuse rõivaste) ült heitmisele või maha panemisele (Kl 3:8) ja vana inimese seljast võtmisele (Kl 3:9).

Valitud – ἐκλεκτοὶ – sõnasõnalt võiks tõlkida ka «väljavalitud» või «äravalitud»⁴.

Armastatud – ἠγαπημένοι – sõna ἀγαπάω, mis tähendab «armastama», «[kellelegi] head soovima», ka «[kellegi järele] janunema/õhkama».⁵

Südamliku kaastundega – σπλάγχνα οἰκτιροῦ – sõna σπλάγχνον tähendab «sisikond» ning tähistab kõiki siseelundeid ja ülekantult seda, et inimene on millestki seesmiselt haaratud. Sõna οἰκτιρῶς tähistab kaastunnet ja halastust.⁶

Lahkusega – χρηστότητα – sõna χρηστότης⁷ – «heldus», «leebus», «lahkus» – tuleneb verbist χράομαι – «laenama».⁸

Alandlikkusega – ταπεινοφροσύνην – sõna ταπεινοφροσύνη tähistab eeskätt endast vähesel arvamusel olemist, enese alandamist⁹, enda teistest tahapoole asetamist.

Tasadusega – πραῦτητα – sõna πραῦτης tähendab «tasadus», «leebus», ka «alandlikkus».

Pika meelega – μακροθυμίαν – sõnasõnalt: «pika kannatusega (kannatlikkusega)».

Taludes – ἀνέχω – sõna ἀνέχω tähendab «üleval hoidma», «toetama», «kandma», ülekantult ka «taluma», «ära kandma/kannatama».¹⁰

Andestades – χαριζόμενοι – sõna χαρίζομαι tähendab «armuline olema», «armu andma», «armu heitma», ka «andeks andma».

Issand – ὁ κύριος – sõna κύριος on Uues Testamendis enamasti Jumalale (ja Kristusele) reserveeritud tiitel, algses tähenduses «peremees», «omanik», «isand», «valitseja».

⁴ 1739. aasta Piiblis: «ärwallitsetud».

⁵ Sarnase tähendusvarjundiga on heebrea אָהַב – «armastama», «[kellegi järele] õhkama».

⁶ 1968. aasta piiblitõlkes: «südamliku halastusega».

⁷ Võib-olla on selle sõna kasutamisel peetud siin silmas ka kõlalist sarnasusest sõnaga Χριστός – «Kristus», «Võitu», «Messias».

⁸ 1968. aasta piiblitõlkes: «heldusega».

⁹ 1968. aasta piiblitõlkes: «alandusega».

¹⁰ 1739. aasta Piiblis: «kannatage teine teisega»; 1968. aasta piiblitõlkes: «sallides».

Südameis – ἐν ταῖς καρδίαις – sõna καρδία – «süda» – tähistab piltlikult n-ö sisemist inimest, s.t eneseteadvust, eriti hinge ja vaimu keskmene, mõtete, tunnete, soovide, igatsuste, püüdluste «asupaigana», elujõu ja tahte allikana.

Valitsegu – βραβεύετω – sõna βραβεύω tähendab «otsustama», «määrama», «juhtima», «suunama», «valitsema».

Kristuse – τοῦ Χριστοῦ – sõna Χριστός tuleneb verbist χρίω – «võidma», «salvima» – ja tähendab sedasama, mida heebrea מָשִׁיחַ – «Messias», «Võitu».

Rahu – ἡ εἰρήνη – sõna εἰρήνη tähistab nii rahu vastandina sõjale, kui ka üldist heaolu, üksmeelt, harmooniat.¹¹

Kutsutud – καὶ ἐκλήθητε – sõnasõnalt: «välja kutsutud».¹²

Tänulikud – εὐχάριστοι – sõna εὐχάριστος – «tänuolik», «tänumeelne» – koosneb head tähistavast määrsõnast εὖ ja verbist χαρίζομαι – «[kellelegi] head meelt valmistama», «heatahtlik olema», «armuline olema».

Teie seas – ἐν ὑμῖν – sõnasõnalt: «teis/ teie sees».

Vaimulike lauludega – ᾠδαῖς πνευματικαῖς – võiks tõlkida ka sõnasõnalt: «vaimulike oodidega».¹³

Tänulikult – ἐν τῇ χάριτι – «tänu» või ka «armus». Sõna χάρις tähendab «arm», «hea tahe», «heameel», «meeldivus» ning vastusena armule «tänuikkus».¹⁴

Teete – ποιῆτε – sõna ποιέω tähendab «tegema», «teostama», ka «loomama».¹⁵

Teoga – ἐν ἔργῳ – sõna ἔργον tähendab «tegevus», «ettevõtmine», «töö», «[teatava töö teostamiseks] tehtav».

¹¹ Rahu on seotud ka suhetega – nagu siin «Kristuse (või mõnes käsikirjas Jumala) rahu», s.t Kristuses teoks saanud rahu Jumalaga (vrd Kl 1:21) ja samal ajal ka teiste inimestega.

¹² Siit on pärit ka sõna ἐκκλησία – «kirik», «kogudus», sõnasõnalt: «välja kutsutute kogu».

¹³ Eesti keele seletava sõnaraamatu järgi on ood «hümnile lähedane ülev lüüriline luuletus, idee, isikule, ajalooksündmusele, loodusnähtusele vm. pühendatud ülistus- v. mälestuslaul».

¹⁴ Samamoodi tähistab ladina *gratia* nii armu kui tänuikkust armu eest.

¹⁵ Muuhulgas on siit pärit ka sõna ποίημα – «teos», «poeem» –, nt Ef 2:10: «Sest meie oleme Tema teos...», mida võiks tõlkida ka: «Meie oleme Tema loome...» või tõeliselt poeetiliselt: «Meie oleme Tema poeem...»

Jeesuse – Ἰησοῦ – nimi Ἰησοῦς tuleneb heebrea nimest יהושיע ja tähendab «JHWH on pääste», «JHWH päästab».

Tänades – εὐχαριστοῦντες – sõna εὐχαριστέω koosneb head tähistavast määrsõnast εὖ ja verbist χαρίζομαι – «[kellelegi] head meelt valmistama», «heatahtlik olema», «armuline olema» – ning tähendab eeskätt «tänamata», «tänu toomata».¹⁶

Sisuline analüüs

Kolossa kirja teine pool (kolmas ja neljas peatükk) on täiesti selgelt seotud ja vastavuses kirja esimese, teoloogilise, eksiõpetajate vastu suunatud poolega. Kiri algab, nagu kombeks, tervituse ning tänu ja palvesõnadega, milles apostel toob koheselt esile ühelt poolt Jumala armuteo, millel koloslaste usk ja päästelootus rajanevad,¹⁷ ning teiselt poolt nende kutsumuse elada «Issanda vääriliselt Talle kõigiti meeldida püüdes, kandes vilja igasuguses heas töös ja kasvades Jumala tundmises» (Kl 1:10).

Paulus manitseb koloslasi jääma «kindlaks ja rajatuks usule» ning mitte laskma «end kõrvale viia evangeeliumis olevast lootusest» (Kl 1:23), manitsedes neid, et keegi neid «ei riisuks tarkuseõpetuse ja tühja pettuse abil, mis vastavad inimeste pärimusele, maailma alganetele, ja mitte Kristusele» (Kl 2:8).

Eksitus, mille eest Paulus koloslasi hoiatab, näib seisnevat ühelt poolt teatavates «müstilistes» või isegi okultsetes õpetustes, mida apostel iseloomustab kui «inimeste käskimisi ja õpetusi, mis on küll tarkuse moodi», ent millel «ei ole mingit kaalu» (vrd Kl 2:23), ning millega kaasnevad kõikvõimalikud ettekirjutused aegade, toitumise ja mitmesuguse askeetilise praktika näol, mis pole Pauluse sõnul taas midagi enam kui «lihaliku mõistuse asjatu hooplemine» (vrd Kl 2:16–18).

Vastukaaluks seab Paulus Kristuses teostunud lunastuse, mille – ja seeläbi ka Kristuse enda täiuse – osaliseks koloslased on saanud ristimise kaudu: «Sest Tema elab kogu jumalik täius ihulikult, ja teie olete saanud osa tema täiusest, kes on iga valitsuse ja meelevalla pea. Tema te olete ka ümber lõigatud kätega tehtamatu ümberlõikamisega, lihaliku ihu äraheitmisega, Kristuse ümberlõikamisega, kui teid koos Temaga ristimises maha maeti ja ka koos Temaga üles äratati usu läbi Jumala väesse, kes Tema üles äratas surnuist.» (Kl 2:9–12)

¹⁶ Selle sõna liturgilist kasutust arvestades (εὐχαριστία – «euharistia», «armulaud», «tänuohver» – võiks tõlkida ka «Jumalale Isale Tema läbi tänu ohverdades».

¹⁷ «Tänades Isa... kes meid on kiskunud välja pimeduse meelevallast ja asetanud oma armsa Poja kuningriiki, kelles meil on lunastus, pattude andeksandmine.» (Kl 1:12–13)

Need, kes on ristitud, on oma üleastumised andeks saanud, nende vastu käiv võlakiri on kustutatud ning nad võivad koos Kristusega võidutseda kõigi inimest seni aheldanud «valitsuste ja meelevaldade» üle (Kl 2:13–15). Nad on päästetud kaduvusest ning neile on pärandatud elu tõelisus (vrd Kl 2:17); neile on kingitud rahu Jumalaga ja seeläbi on neis taastatud nende kaotsiläinud või vähemalt rikutud jumalanäolisus: «Te olete seljast võtnud vana inimese tema tegudega ja olete rõivastunud uude inimesse, kes pidevalt uueneb tunnetama oma Looja näo kohaselt.» (Kl 3:9j)

Kolossa kirja teine pool, mis on, nagu öeldud, selgelt seotud ja vastavuses kirja esimese poolega, näitab, milles too ristiinimese uus elu seisneb ja väljendub. Paulus toonitab, et need, kes on koos Kristusega [ristimises surnud ja] üles äratatud, peavad otsima «seda, mis on ülal, kus Kristus istub Jumala paremal käel», ning mõtlema «sellele, mis on ülal, mitte sellele, mis on maa peal», sest nad on surnud ja nende elu «on koos Kristusega Jumalas» (Kl 3:1–3). Nad peavad saama koos Kristusega avalikuks kirkuses ning selleks tuleb neil surmata kõik need oma «liikmed, mis on maa peal: hoorus, rüvedus, kirg, kuri himu ja ahnus, mis on ebajumalateenistus» ja mille pärast «tuleb Jumala viha sõnakuulmatute laste peale» (Kl 3:4–6).

Vana inimese ja tema juurde kuuluva «maha panemise» või «ült heitmise» (Kl 3:8) vastandiks on «rõivastumine uude inimesse» (Kl 3:10), kusjuures see loob rahu mitte ainult Jumalaga, vaid ka oma kaasinimestega (vähemalt kaaskristlastega): «Kui see sünnib, siis ei ole enam kreeklast ega juuti, ei ümberlõigatut ega ümberlõikamatut, ei umbkeelset ega sküüti, ei orja ega vaba, vaid kõik ja kõikides on Kristus.» (Kl 3:11)

Uue inimesega rõivastumine toob, nagu öeldud, esile inimese jumalanäolisuse: temast saab Jumala valitu, püha ja armastatu, keda tuntakse südamliku armastuse, lahkuse, alandlikkuse, tasaduse ja pika meelega järgi (Kl 3:12), kes on oma ligimesega kannatlik, valmis teda toetama, üleval hoidma, koguni kandma (vt keelelist märkust sõna ἀνέχω – «taluma» – kohta).¹⁸

Üksteise talumine ja kandmine on lahutamatu seotud üksteisele andestamisega – ning andestada tuleb [alati], kui kellelgi on teise vastu kaebust. Mingeid muid tingimusi andeksandmisele apostel siin ei sea kui seesama üksainus: et keegi on eksinud. Taoline andustus (ja andeksandmisvalmidus) saab rajaneda ainult Kristuse andeksandmisel ning üksnes seda järgida: «Nii nagu Issand teile on andeks andnud, nõnda tehke teiegi!» (Kl 3:13)

¹⁸ Joseph Ratzinger kasutab antud seoses saksakeelset sõnademängu: «Wie aber kann jemand, der vom Ertragenwerden seitens der anderen lebt, selbst das Ertragen aufkündigen?... Die Heiligkeit in der Kirche fängt mit dem Ertragen an und führt zum Tragen hin; wo es aber das Ertragen nicht mehr gibt, hört auch das Tragen auf, und die haltlos gewordene Existenz kann nur ins Leere absinken.» (Einführung in das Christentum. Neuausgabe 2000. S. 325) Eestikeelses tõlkes see kahjuks samaväärselt välja ei tule: «Kuidas aga saab keegi, kes elab teiste kannatlikkusest, keelduda ise koorma kandmisest?... Kiriku pühadus algab kannatlikkusest ja suubub toetamisse; kui aga pole enam kannatlikkust, kaob ka tugi ja pidetuks muutunud eksistents vajub tühjusesse.» (Sissejuhatus kristlusesse. Tartu 2006. Lk 289)

Kuidas Issand on andeks andnud? Ta on need, kes olid Jumalast võõrdunud ja lausa «Tema vaenlased oma kurjade tegudega» (Kl 1:21), oma surma läbi Jumalaga lepitanud (Kl 1:22), nende võlakirja omaenda risti külge naelutades ning seeläbi nende süüd enda peale võttes ja seda kustutades (Kl 2:14). Kolossa kirjas ei nimetata otsesõnu inimese kahetsust, pöördumist ega meelearandust – mitte, et need poleks olulised, küll aga on absoluutselt selge, et inimese lunastamisel on aktiivne pool vastuvaidlematult Jumal. Inimese usk, lootus ja armastus, nagu ka kahetsus, pöördumine ja meelearandus ning Jumalale meelearane elu on inimese vastus Jumala külluslikule ja ennetavale armule. Nii on ka Kolossa kirja eetilised manitsused selgelt Kristuse- ning Temas ilmunud ja teostunud halastuse kesksed. Elu uue inimesena ja kasvamine pühaduses ei ole võimalik ilma Jumala armul rajaneva lepitusega ega inimesele ristimises osaks saava uuestisünnita.

Kõike hoiab koos armastus – ent mitte sentimentaalne, tunnetest juhitud «armastuselaadne toode», vaid Kristuse rahu ja Talle võlgnetava tänulikkuse poolt valitsetud armastus, mis seob üheks mitte ainult üksikisiku voorused ja vooruslikud teod, vaid kogu Kristuse ihu (vrd Kl 3:15). «Armastus ei tee ligimesele kurja,» ütleb apostel Paulus teisel (Rm 13:10), ning nõnda kuuluvad tõeline armastus ja tõeline rahu lahutamatult kokku – nii inimeste suhetes Jumalaga kui ka omavahel.

Järgnevalt lisab apostel seniöeldule jumalateenistusliku (liturgilise) mõõtme, rõhutades Kristuse sõna jagamise ja õpetamise ning üksteise vaimuliku toetamise tähtsust samaaegselt Jumalale mitmesugusel viisil tänu ohverdamisega: «Kristuse sõna elagu rikkalikult teie seas, kõiges tarkuses õpetage ja manitsege üksteist psalmide, hümnide ja vaimulike lauludega, laulge kogu südamest tänulikult Jumalale!» (Kl 3:16) Kas Paulus peab siin silmas otseselt «sõna ja sakramendi teenistust», nagu kristlus on seda hiljemalt alates teisest sajandist mõistnud, on raske ütelda, aga kindlasti ei ole see võimatu ning sõna εὐχαριστέω – tänama – kasutamine (vt vastavat keelelist märkust) näib seda arvamust kinnitavat või vähemalt lubavat.

Ilmselt ei maini Paulus siin juhuslikult tarkust – jumalikul, taevasel tarkusel on Kolossa kirjas oluline koht, nagu ka sellele vastanduval maisel, inimlikul tarkusel või «tarkuseõpetusel» (originaalis φιλοσοφία – «filosoofia» – Kl 2:8), millel õigupoolest on vaid väliselt tarkuse nägu (vrd Kl 2:23). Tõelise tarkuse ja tunnetuse aarded peituvad Kristuses (Kl 2:3), seepärast tulebki üksteist Tema sõnaga õpetada ja manitseda.

Nii nagu üleüldse tuleb kõike, mida iial tehakse, olgu sõnas või teos, teha Tema nimel, Tema läbi Jumalat Isa tänades (Kl 3:17). Kristuse nimel, Kristuse peale vaadates, Kristust kuulates ja Temast õppides, Temaga üheks saades ja Temas elades, Temas kõike vastu võttes ja üksnes Tema läbi taas Jumalale üle andes, nii et kõik on Temas ja Tema on kõikides (vrd Kl 3:11).

Jutluseks

Ilmumisaja viienda pühapäeva teemaks on EELK Kirikukäsiraamatu järgi «Kahesugune külv». Teema lähtub pühapäeva vanakiriklikust Evangeeliumist (Mt 13:24–30), mis on ühtlasi EELK Kirikukäsiraamatu lugemiskava esimese lugemisaasta Evangeelium. Jeesus jutustab siin tähendamissõna nisu sekka külvatud umbrohest, millel tuleb lasta kasvada kuni lõikuseni, et see siis heast viljast eraldada ja põletada. Pühapäeva teema sissejuhatuses öeldakse muuhulgas: «Inimene ei suuda alati vahet teha, kust läheb piir Jumala ja kurjuse riigi vahel. Alles aegade lõpul eraldab Jumal terad sõkaldest ning hea halvast. Seepärast tuleb lasta Jumala sõnal meie sees tööd teha. Usklikud suudavad taluda üksteise nõrkusi ja oodata kannatlikult Jumala lõikusaega.»

Esimese lugemisaasta Vana Testamendi lugemiseks (Hs 33:10–16) on Jumala kinnitus Iisraeli soole, et Jumal ei taha ülekohtuse surma, vaid et too pöörduks ja jääks elama. Selle töötuse teiseks pooleks on aga hoiatus, et kui õige pöördub oma õigusest ja hakkab tegema ülekohtu, siis ei peeta meeles ühtki tema õiget tegu, vaid ta peab oma ülekohtu pärast surema.

Esimese lugemisaasta Epistel ei kõnele mitte niivõrd inimese ees seisvast valikust hea ja kurja, õige ja ülekohtu vahel, kuivõrd sellest, et kristlasel ei ole muud valikut kui öelda otsustavalt lahti ülekohtust, panna maha vana inimene ning rõivastuda uue inimesega. Või õigupoolest: elada uue inimesena, kelleks Jumal on meid Kristuses ja ristimise läbi rõivastanud, püha ja Jumala armastatuna, täidetuna halastuse ja armastusega, leebe ja alandlikuna, ennast teistest tahapoole ning teisi endast ettepoole seades ja kandes, juhitud armastusest, tänulikkusest ning Kristuse rahust ja tarkusest, kõiges Jumalat tänades ja kõike Issanda Jeesuse nimel tehes.

Jutluse võib ehitada üles näiteks järgmiste punktidenä:

1. Kolossa kirja keskmeks on ülimalt selge ja jõuline sõnum Kristusest, kellest, kelles ja kelle poole on kõik (vrd Kl 1:16). Kristusel on universaalne meelevald – mitte ainult inimeste, vaid kogu loodu üle. Selles meelevallas on Ta ennast andes ja meie eest ristil sures meid Jumalaga lepitanud ja meile uue elu kinkinud. See on puhtalt Tema armuand ja see on ainus tõelisus, mille kõrval kõik muu on üksnes vari (vrd Kl 2:7).
2. Seetõttu on Kristuses teostunud lunastusel absoluutselt määrav tähtsus inimese elus. Inimesel on kaks võimalust: ta on kas Jumala vaenlane või Kristuses Jumalaga lepitanud. Ta kas elab maisel viisil ja hukkub või elab Kristuses ja Tema läbi taevas, Jumalas, saades nõnda osa Kristuse võidust ja Tema poolt omadele kingitud võiduannist. Inimene, kes laseb endalt selle võiduanni ära võtta, kaotab Kristuse ja seeläbi ka tõelise elu.

3. Tõeline, uus elu, mille Jumal on meile Kristuses kinkinud, tähendab rõivastumist uue inimesega, lahti ütlemist kõigest, mis on rikutud, selle maha panemist ning pühaduse, puhtuse, õiguse, armastuse, tänulikkuse, halastuse, alandlikkuse, lahkuse ja leebuse ja kõige muu voooruslikuga riietumist. Õigupoolest tähendab see oma ristimise tõeks elamist, kusjuures voooruslikkuses kasvamisele peab tingimata lisanduma ning seda toetama püsimine Kristuse sõnas ja koguduse jumalateenistuslikus osaduses. Apostli manitsus õpetada üksteist Kristuse sõnaga, toetada üksteist vaimulike lauludega ja kõiges Jumalale tänu tuua (või tänu ohverdada) on väga selgelt seostatav kristliku sõna ja sakramendi jumalateenistusega, mis kahtlemata peab käima käsikäes igapäevase eluga, mida ristiinimene elab väljaspool koguduse jumalateenistuslikku osadust. Kõike, mida me teeme olgu sõnas või teos, tuleb teha Issanda Jeesuse nimel, Tema läbi Jumalat Isa tänades.